Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (szósta izba)

z dnia 20 listopada 2019 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Polityka imigracyjna – Prawo do łączenia rodzin – Dyrektywa 2003/86/WE – Artykuł 5 ust. 4 – Decyzja dotycząca wniosku o łączenie rodziny – Skutki nieprzestrzegania terminu wydania decyzji – Automatyczne wydanie dokumentu pobytowego

W sprawie C-706/18

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (sąd do spraw cudzoziemców, Belgia) postanowieniem z dnia 8 listopada 2018 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 14 listopada 2018 r., w postępowaniu:

X

przeciwko

Belgische Staat,

TRYBUNAŁ (szósta izba),

w składzie: R. Silva de Lapuerta (sprawozdawczyni), wiceprezes Trybunału, pełniąca obowiązki prezesa szóstej izby, L. Bay Larsen i C. Toader, sędziowie,

rzecznik generalny: G. Hogan,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

– w imieniu rządu belgijskiego – C. Pochet, M. Jacobs oraz P. Cottin, w charakterze pełnomocników, których wspierali C. Decordier i T. Bricout, advocaten,

– w imieniu rządu polskiego – B. Majczyna, w charakterze pełnomocnika,

– w imieniu Komisji Europejskiej – C. Cattabriga, M. Condou-Durande oraz G. Wils, w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

* Język postępowania: niderlandzki.

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni dyrektywy Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin (Dz.U. 2003, L 251, s. 12).

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy X, obywatelką afgańską, a Belgische Staat (państwem belgijskim) w przedmiocie oddalenia przez to ostatnie wniosku o wydanie wizy, złożonego przez X z tytułu łączenia rodzin.

Ramy prawne

Prawo Unii

3 Zgodnie z motywem 6 dyrektywy 2003/86 „[w] celu ochrony rodziny i ustanowienia lub zachowania życia rodzinnego powinno się ustalić istotne warunki dla wykonania prawa do łączenia rodziny na podstawie wspólnych kryteriów”.

4 Artykuł 1 tej dyrektywy 2003/86 stanowi:

„Niniejsza dyrektywa ma na celu określenie warunków wykonania prawa do łączenia rodziny przez obywateli państwa trzeciego zamieszkujących legalnie na terytorium państw członkowskich”.

5 Artykuł 2 wspomnianej dyrektywy ma następujące brzmienie:

„Do celów niniejszej dyrektywy:

[…]

c) »członek rodziny rozdzielonej« oznacza obywatela państwa trzeciego mieszkającego zgodnie z prawem w państwie członkowskim i składającego wniosek lub którego członkowie rodziny składają wniosek o przyłączenie się do niego;

d) »łączenie rodziny« oznacza wjazd i pobyt w państwie członkowskim przez członków rodziny obywatela państwa trzeciego mieszkającego zgodnie z prawem w tym państwie członkowskim w celu zachowania komórki rodzinnej, bez względu na to, czy związek rodzinny powstał przed wjazdem rezydenta [członka rodziny rozdzielonej] czy po;

e) »dokument pobytowy« oznacza każde upoważnienie wydane przez organy państwa członkowskiego zezwalające obywatelowi państwa trzeciego na legalny pobyt na danym terytorium, zgodnie z przepisami zawartymi w art. 1 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 1030/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiającego jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich [(Dz.U. 2002, L 157, s. 1)];

[…]”.

6 Artykuł 3 ust. 5 dyrektywy 2003/86 stanowi:

„Niniejsza dyrektywa pozostaje bez wpływu na możliwość przyjęcia lub utrzymania korzystniejszych przepisów przez państwa członkowskie”.

7 Zgodnie z art. 4 tej dyrektywy:

„1. Państwa członkowskie zezwalają na wjazd i pobyt, na mocy niniejszej dyrektywy i z zastrzeżeniem zgodności z warunkami określonymi w rozdziale IV oraz w art. 16, następujących członków rodziny:

a) małżon[ka] członka rodziny rozdzielonej;

[…]”.

8 Artykuł 5 wspomnianej dyrektywy przewiduje:

„[…]

2. Do wniosku dołącza się dokumenty dowodowe dotyczące związków rodzinnych [dokumenty potwierdzające istnienie więzi rodzinnych] oraz zgodności [zgodność] z warunkami określonymi w art. 4 i 6, oraz, w odpowiednich przypadkach, w art. 7 i 8, a także uwierzytelnione odpisy dokumentów podróżnych członka(-ów) rodziny.

W odpowiednich przypadkach, w celu uzyskania dowodu na istnienie związków [więzi] rodzinnych, państwa członkowskie mogą przeprowadzać rozmowy z członkiem rodziny rozdzielonej i członkami jego rodziny oraz podejmować inne badania, które uznają za niezbędne.

Rozpatrując wniosek dotyczący niepoślubionego partnera członka rodziny rozdzielonej, państwa członkowskie biorą pod uwagę, w charakterze dowodu na istnienie związku rodzinnego [więzi rodzinnych], różne czynniki, takie jak: wspólne dziecko, wcześniejsze wspólne zamieszkiwanie, rejestracja związku partnerskiego oraz wszelkie inne rzetelne dowody.

[…]

4. Właściwe organy państwa członkowskiego dostarczają osobie, która złożyła wniosek, pisemne powiadomienie dotyczące decyzji w możliwie najkrótszym terminie, a w żadnym przypadku nie później niż w ciągu dziewięciu miesięcy od dnia, w którym wniosek został złożony.

W wyjątkowych okolicznościach związanych ze złożonością procesu rozpatrywania wniosku, okres określony w akapicie pierwszym może zostać przedłużony.

W przypadku odrzucenia [oddalenia] wniosku należy podać powody takiej decyzji. Wszelkie konsekwencje braku podjęcia decyzji przed upływem okresu przewidzianego w akapicie pierwszym określane są w ustawodawstwie krajowym danego państwa członkowskiego”.

9 Artykuł 11 ust. 2 dyrektywy 2003/86 ma następujące brzmienie:

„W przypadku gdy uchodźca nie może przedłożyć dokumentów dowodowych [urzędowych] dotyczących związków [potwierdzających istnienie więzi] rodzinnych, państwa członkowskie uwzględniają inne dowody świadczące o istnieniu takich związków [więzi], które podlegają ocenie zgodnie z prawem krajowym. Decyzja w sprawie odrzucenia [oddalenia] wniosku nie może opierać się jedynie na braku dokumentów dowodowych [dowodu z dokumentów]”.

10 Artykuł 13 tej dyrektywy stanowi:

„1. Zaraz po przyjęciu [uwzględnieniu] wniosku o łączenie rodziny dane państwo członkowskie zezwala na wjazd członka lub członków rodziny. W odniesieniu do tego [dane] państwo członkowskie udziela tym osobom wszelkiej pomocy w uzyskaniu wymaganych wiz.

2. Dane państwo członkowskie przyznaje [wydaje] członkom rodziny pierwszy dokument pobytowy ważny co najmniej jeden rok. Ten dokument pobytowy jest odnawialny.

3. Okres ważności dokumentów pobytowych udzielonych [wydanych] członkowi(-om) rodziny z zasady nie jest dłuższy niż okres ważności dokumentu pobytowego posiadanego przez członka rodziny rozdzielonej".

Prawo belgijskie

11 Artykuł 10 wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ustawy o wjeździe na terytorium, pobycie, osiedlaniu się i wydalaniu cudzoziemców) z dnia 15 grudnia 1980 r. (*Belgisch Staatsblad* z dnia 31 grudnia 1980 r., s. 14584), w brzmieniu obowiązującym w czasie wystąpienia okoliczności faktycznych rozpatrywanych w postępowaniu głównym (zwanej dalej „ustawą z dnia 15 grudnia 1980 r."), stanowi:

„1. Z zastrzeżeniem przepisów art. 9 i 12 z mocy prawa posiadają zezwolenie na pobyt w Królestwie [Belgii] przez okres dłuższy niż trzy miesiące:

[…]

4° następujący członkowie rodziny cudzoziemca, który od co najmniej 12 miesięcy posiada zgodę lub zezwolenie na pobyt w Królestwie [Belgii] na czas nieokreślony lub od co najmniej 12 miesięcy posiada zezwolenie na osiedlenie się. Ten dwunastomiesięczny termin nie obowiązuje, jeżeli związek małżeński lub zarejestrowany związek partnerski istniały już, zanim cudzoziemiec, który pragnie skorzystać z prawa do łączenia rodzin, przybył do Królestwa [Belgii], lub w przypadku posiadania wspólnego małoletniego dziecka. Powyższe warunki dotyczące rodzaju i okresu pobytu nie mają zastosowania w odniesieniu do członków rodziny cudzoziemca, który zgodnie z art. 49ust. 1 akapity drugi i trzeci albo art. 49/2ust. 2 lub 3 uzyskał zgodę na pobyt w Królestwie [Belgii] jako osoba korzystająca z ochrony międzynarodowej:

– będący cudzoziemcem małżonek albo cudzoziemiec, z którym zawarł on zarejestrowany związek partnerski, uznawany w Belgii za równoważny małżeństwu, który będzie wspólnie z nim zamieszkiwać, pod warunkiem, że obydwie te osoby ukończyły 21 lat. Minimalna granica wieku zostaje obniżona do 18 lat w przypadku, gdy związek małżeński lub zarejestrowany związek partnerski zostały zawarte przed przybyciem cudzoziemca, który pragnie skorzystać z prawa do łączenia rodzin, do Królestwa [Belgii];

[…]".

12 Artykuł 12a ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 1980 r. stanowi:

„W przypadku, gdy cudzoziemiec, o którym mowa w ust. 1, składa wniosek do właściwego ze względu na swoje miejsce zamieszkania lub pobytu za granicą belgijskiego przedstawicielstwa dyplomatycznego lub konsularnego, razem z wnioskiem muszą zostać złożone dokumenty potwierdzające, że spełnia on wymogi określone w art. 10 ust. 1–3, między innymi zaświadczenie lekarskie, z którego wynika, że nie cierpi on na żadną z wymienionych w załączniku do niniejszej ustawy chorób, jak również, jeżeli ukończył on osiemnasty rok życia, wyciąg z rejestru karnego lub równorzędny dokument.

Za datę złożenia wniosku uważa się datę, w której złożono wszystkie te dokumenty, zgodne z art. 30 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. prawo międzynarodowe prywatne lub konwencjami międzynarodowymi regulującymi te kwestie.

Decyzję dotyczącą zezwolenia na pobyt wydaje się i doręcza w możliwie najkrótszym terminie i nie później niż w ciągu sześciu miesięcy od dnia, w którym został złożony wniosek, o którym mowa w akapicie drugim. Decyzja zostaje podjęta z uwzględnieniem całości materiału zgromadzonego w aktach.

W przypadku gdy nie jest spełniony warunek dotyczący posiadania wystarczających środków, o którym mowa w art. 10 ust. 5, minister lub jego zastępca w oparciu o osobiste potrzeby cudzoziemca, który pragnie skorzystać z prawa łączenia rodzin, i członków jego rodziny ustala, jakie środki są niezbędne dla zaspokojenia ich potrzeb bez powodowania obciążeń dla organów publicznych. Minister lub jego zastępca może w tym celu zobowiązać cudzoziemca do przedłożenia wszelkich dowodów i informacji, które posłużą do określenia tej kwoty.

W wyjątkowych okolicznościach związanych ze złożonością procesu rozpatrywania wniosku, jak również w kontekście badania kwestii małżeństwa, o którym mowa w art. 146a kodeksu cywilnego lub warunków związku partnerskiego, o którym mowa w art. 10 ust. 1 akapit pierwszy, pkt 5°, minister lub jego zastępca może dwukrotnie przedłużyć ten termin o trzy miesiące, w drodze zawierającej uzasadnienie decyzji, o której powiadamia się wnioskodawcę.

Jeżeli żadna decyzja nie zostanie wydana po upływie terminu sześciu miesięcy od złożenia wniosku, ewentualnie przedłużonego zgodnie z akapitem piątym, należy wydać zezwolenie na pobyt".

Postępowanie główne i pytanie prejudycjalne

13 W dniu 24 października 2013 r. X, obywatelka afgańska, złożyła w ambasadzie belgijskiej w Islamabadzie (Pakistan) wniosek o wydanie wizy w ramach łączenia rodzin, w celu dołączenia do F.S.M., obywatela afgańskiego, który uzyskał w Belgii status uchodźcy i którego wskazała jako swego małżonka.

14 Decyzją z dnia 16 czerwca 2014 r. gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (zastępca sekretarza stanu do spraw azylu i migracji, integracji społecznej i walki z ubóstwem, Belgia) oddalił ten wniosek ze względu na to, że nie wykazano związku małżeńskiego pomiędzy X a F.S.M.

15 W dniu 24 lipca 2014 r. skarżąca w postępowaniu głównym wniosła skargę na tę decyzję do sądu odsyłającego, Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (sądu do spraw cudzoziemców, Belgia). Wyrokiem z dnia 15 lipca 2016 r. sąd ten oddalił tę skargę.

16 W dniu 22 sierpnia 2016 r. skarżąca w postępowaniu głównym złożyła skargę kasacyjną na ten wyrok do Raad van State (rady stanu, Belgia).

17 Wyrokiem z dnia 13 marca 2018 r. Raad van State (rada stanu) uchyliła wyrok sądu odsyłającego z dnia 15 lipca 2016 r. W swym wyroku Raad van State (rada stanu) orzekła w istocie, że przekroczenie przewidzianego w art. 12a ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 1980 r. terminu powoduje bez wyjątku wydanie wnioskodawcy zezwolenia na wjazd i pobyt, w związku z czym skarżąca w postępowaniu głównym powinna była uzyskać takie zezwolenie, nawet jeśli istniały wątpliwości co do istnienia jej związku małżeńskiego z F.S.M. Ponadto Raad van State (rada stanu) przekazała sprawę do sądu odsyłającego do ponownego rozpoznania.

18 Sąd odsyłający, rozpatrując sprawę przekazaną mu ponownie do rozpoznania przez Raad van State (radę stanu), wyjaśnia, że jest związany rozwiązaniem przyjętym przez tę ostatnią w wyroku z dnia 13 marca 2018 r. dotyczącym stosowania art. 12a ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 1980 r. Jednakże, ponieważ przepis ten stanowi transpozycję art. 5 ust. 4 dyrektywy 2003/86, sąd ten żywi wątpliwości co do zgodności takiego rozwiązania z tą dyrektywą.

19 W tym względzie sąd odsyłający wskazuje, że w wyroku z dnia 27 czerwca 2018 r., Diallo (C-246/17, EU:C:2018:499), Trybunał orzekł w odniesieniu do wykładni dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. 2004, L 158, s. 77, sprostowania: Dz.U. 2004, L 229, s. 35; Dz.U. 2005, L 197, s. 34), że właściwe organy krajowe nie mogą z urzędu wydać karty pobytu członkom rodziny obywatela Unii Europejskiej, w przypadku gdy upłynął przewidziany przez tę dyrektywę sześciomiesięczny termin na wydanie takiej karty.

20 W tym kontekście wspomniany sąd podkreśla w istocie, że automatyczne wydanie zezwolenia na pobyt członkom rodziny obywatela państwa trzeciego na warunkach przewidzianych w art. 12a ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 1980 r., po pierwsze, prowadziłoby do traktowania członków rodziny tego obywatela w sposób bardziej korzystny niż członków rodziny obywatela Unii, a po drugie, mogłoby naruszać cel dyrektywy 2003/86, polegający na określeniu warunków, na jakich wykonywane jest prawo do łączenia rodzin przysługujące obywatelom państw trzecich mieszkającym zgodnie z prawem na terytorium państw członkowskich.

21 W tych okolicznościach Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (sąd do spraw cudzoziemców) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy dyrektywa 2003/86 – z uwzględnieniem art. 3 ust. 5, jak również jej celu, jakim jest określenie warunków wykonania prawa do łączenia rodzin – stoi na przeszkodzie takiemu uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym art. 5 ust. 4 tej dyrektywy jest interpretowany w ten sposób, że niewydanie decyzji w określonym terminie nakłada na organy krajowe obowiązek wydania zainteresowanemu zezwolenia na pobyt z urzędu, bez stwierdzenia uprzednio, czy zainteresowany rzeczywiście spełnia warunki pobytu w Belgii zgodnie z prawem Unii?”.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

22 Poprzez swoje pytanie sąd odsyłający zmierza w istocie do ustalenia, czy dyrektywę 2003/86 należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, na mocy którego w przypadku niewydania decyzji w terminie sześciu miesięcy od daty złożenia wniosku o łączenie rodziny właściwe organy krajowe powinny z urzędu wydać wnioskodawcy dokument pobytowy, bez konieczności uprzedniego stwierdzenia, że osoba ta rzeczywiście spełnia warunki pobytu w przyjmującym państwie członkowskim zgodnie z prawem Unii.

23 W tym względzie z art. 5 ust. 4 akapit pierwszy dyrektywy 2003/86 wynika, że decyzja dotycząca wniosku o łączenie rodziny powinna zostać wydana w możliwie najkrótszym terminie, a w żadnym przypadku nie później niż w ciągu dziewięciu miesięcy od dnia, w którym wniosek ten został złożony do właściwych organów krajowych danego państwa członkowskiego.

24 Zgodnie z art. 5 ust. 4 akapit trzeci zdanie drugie dyrektywy 2003/86 wszelkie konsekwencje braku wydania decyzji przed upływem tego terminu określane są w ustawodawstwie krajowym danego państwa członkowskiego.

25 W niniejszym przypadku z postanowienia odsyłającego wynika, że rozpatrywane w postępowaniu głównym uregulowanie krajowe przewiduje system dorozumianego uwzględniania, zgodnie z którym niewydanie decyzji w sprawie wniosku o łączenie rodziny w terminie sześciu miesięcy od daty złożenia tego wniosku powoduje, bez wyjątku, automatyczne wydanie wnioskodawcy zezwolenia na pobyt.

26 Jednakże, o ile prawo Unii w żaden sposób nie stoi na przeszkodzie temu, by państwa członkowskie wprowadzały systemy dorozumianego uwzględnienia lub zezwalania, o tyle systemy te nie mogą naruszać skuteczności (effet utile) prawa Unii (wyrok z dnia 27 czerwca 2018 r., Diallo, C-246/17, EU:C:2018:499, pkt 46).

27 W tym względzie należy zauważyć, że o ile celem dyrektywy 2003/86 jest wspieranie łączenia rodzin (wyrok z dnia 13 marca 2019 r., E., C-635/17, EU:C:2019:192, pkt 45), o tyle na mocy art. 1 tej dyrektywy w związku z jej motywem 6 wspomniana dyrektywa ma na celu określenie na podstawie wspólnych kryteriów materialnych warunków wykonywania prawa do łączenia rodziny przez obywateli państwa trzeciego zamieszkujących zgodnie z prawem na terytorium państw członkowskich.

28 Pojęcie „łączenia rodziny" zostało zdefiniowane w art. 2 lit. d) dyrektywy 2003/86 w ten sposób, że oznacza ono wjazd i pobyt w państwie członkowskim przez członków rodziny obywatela państwa trzeciego mieszkającego zgodnie z prawem w tym państwie członkowskim w celu zachowania komórki rodzinnej, bez względu na to, czy związek rodzinny powstał przed wjazdem członka rodziny rozdzielonej, czy po tym wjeździe.

29 Na podstawie art. 4 ust. 1 dyrektywy 2003/86 państwa członkowskie zezwalają na wjazd i pobyt, na mocy tej dyrektywy, niektórych osób należących do rodziny członka rodziny rozdzielonej do celów łączenia rodzin, w tym w szczególności małżonka tego ostatniego. Trybunał orzekł, że przepis ten nakłada na państwa członkowskie szczegółowe zobowiązania czynienia, którym odpowiadają jasno określone prawa podmiotowe, gdyż nakazuje im w sytuacjach określonych przez tę dyrektywę zezwolić na łączenie niektórych osób należących do rodziny członka rodziny rozdzielonej bez możliwości skorzystania z zakresu uznania (wyrok z dnia 27 czerwca 2006 r., Parlament/Rada, C-540/03, EU:C:2006:429, pkt 60).

30 Jednakże, co się tyczy przepisów proceduralnych regulujących złożenie i rozpatrywanie wniosku o łączenie rodziny, art. 5 ust. 2 akapit pierwszy dyrektywy 2003/86 przewiduje, że do tego wniosku dołącza się „dokumenty dowodowe dotyczące związków [dokumenty potwierdzające istnienie więzi] rodzinnych". Podobnie, art. 5 ust. 2 akapit drugi tej dyrektywy stanowi, że „[w] odpowiednich przypadkach, w celu uzyskania dowodu na istnienie związków [więzi] rodzinnych, państwa członkowskie mogą przeprowadzać rozmowy z członkiem rodziny rozdzielonej i członkami jego rodziny oraz podejmować inne badania, które uznają za niezbędne".

31 Ponadto, co się tyczy łączenia rodzin uchodźców, z art. 11 ust. 2 dyrektywy 2003/86 wynika, że w przypadku gdy uchodźca nie może przedłożyć dokumentów urzędowych potwierdzających istnienie więzi rodzinnych, dane państwo członkowskie uwzględnia inne dowody świadczące o istnieniu tych więzi.

32 Z powyższego wynika, że właściwe organy krajowe powinny przeprowadzić badanie istnienia więzi rodzinnych podnoszonych przez członka rodziny rozdzielonej lub przez członka jego rodziny, którego dotyczy wniosek o łączenie rodziny.

33 Tym samym w przypadku uwzględnienia wniosku o łączenie rodziny dane państwo członkowskie zezwala na wjazd osoby należącej do rodziny członka rodziny rozdzielonej i wydaje jej pierwszy dokument pobytowy zgodnie z art. 13 ust. 2 dyrektywy 2003/86.

34 Z powyższych rozważań wynika, że przed udzieleniem zezwolenia na łączenie rodziny na podstawie dyrektywy 2003/86 właściwe organy krajowe są zobowiązane do stwierdzenia istnienia odpowiednich więzi rodzinnych łączących członka rodziny rozdzielonej z obywatelem państwa trzeciego, na rzecz którego złożono wniosek o łączenie rodziny.

35 W tych okolicznościach wspomniane organy nie mogą wydać zezwolenia na pobyt na podstawie dyrektywy 2003/86 obywatelowi państwa trzeciego, który nie spełnia określonych w tej dyrektywie warunków jego uzyskania (zob. analogicznie wyrok z dnia 27 czerwca 2018 r., Diallo, C-246/17, EU:C:2018:499, pkt 50).

36 Tymczasem w niniejszym przypadku, jak wynika z pkt 17 i 25 niniejszego wyroku, na podstawie rozpatrywanego w postępowaniu głównym uregulowania krajowego właściwe organy krajowe są zobowiązane do wydania osobie składającej wniosek o łączenie rodziny, bez wyjątku, dokumentu pobytowego na podstawie dyrektywy 2003/86, po upływie terminu sześciu miesięcy od daty złożenia przez nią wniosku, nawet jeśli uprzednio nie stwierdzono, że osoba ta rzeczywiście spełnia warunki przewidziane w dyrektywie 2003/86, aby dokument ten uzyskać.

37 Takie uregulowanie, jako że pozwala na wydanie dokumentu pobytowego na podstawie dyrektywy 2003/86 osobie, która nie spełnia warunków jego uzyskania, narusza skuteczność (effet utile) tej dyrektywy i jest sprzeczne z jej celami.

38 W świetle całości powyższych rozważań na przedstawione pytanie należy odpowiedzieć, że dyrektywę 2003/86 należy interpretować w ten sposób, iż stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, na mocy którego w przypadku niewydania decyzji w terminie sześciu miesięcy od daty złożenia wniosku o łączenie rodziny właściwe organy krajowe powinny z urzędu wydać wnioskodawcy dokument pobytowy, bez konieczności uprzedniego stwierdzenia, że wnioskodawca ten rzeczywiście spełnia warunki pobytu w przyjmującym państwie członkowskim zgodnie z prawem Unii.

W przedmiocie kosztów

39 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (szósta izba) orzeka, co następuje:

Dyrektywę Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, na mocy którego w przypadku niewydania decyzji w terminie sześciu miesięcy od daty złożenia wniosku o łączenie rodziny właściwe organy krajowe powinny z urzędu wydać wnioskodawcy dokument pobytowy, bez konieczności uprzedniego stwierdzenia, że wnioskodawca ten rzeczywiście spełnia warunki pobytu w przyjmującym państwie członkowskim zgodnie z prawem Unii.

Podpisy